

Drukneulykken ved Sdr. Lem Vig 1952

Fortalt af Ruth Kristensen (født Hyldgaard), søster til Knud Erik, den ene af de to unge mænd, som forulykkede.

Ruths fortælling er nedfældet af Lis Krogager Ransborg, i anledning af indvielsen af stien ved Sdr. Lem vig, den 26. september 2010. Fortællingen er revideret i 2012.

Det var i vinteren 1952. En kold januar dag. Marie og Marius Hyldgaard var kort forinden flyttet til et hus i Egebjerg (Egebjergvej 19). De havde solgt gården, Hedegård. (Vester Egebjergvej 41). Markarbejdet var blevet for hårdt for den gigtplagede Marinus.

Seks børn var vokset op på Hedegård. To sønner og fire døtre. I 1950 havde familien den store sorg at miste den ældste datter, Ingrid p.g.a af sygdom. Hun efterlod sig 3 børn en pige på 7, en dreng på 4 år og en lille pige 9 mdr. og sin mand, nabosønnen Frederik Nikkelborg fra Højgård. De to hold bedsteforældre hjalp deres søn og svigersøn, så de efterladte børn kunne vokse op i trygge kår.

Hos Marie og Marius boede de tre yngste døtre stadig hjemme.

Denne januar dag var sønnen, Knud Erik hjemme på besøg. Han var 21 år og havde altid drømt om at blive fisker . Han havde fået hyre i Skagen, men var nu hjemme på grund af vinteren. Det var dog ingen streng vinter det år. Ingen sne og is, så man kunne stadig fiske fra båd. Knud Erik og hans kammerat Arne aftalte at ro ud på Vigen. Den 26 årige Arne Nielsen stammede fra Ejsingholm, men var nu gift og bosat i Egebjerg (Egebjergvej 38) – de ventede barn til marts.

Der var mange fisk i vigen dengang, og de unge mænd håbede, at de som så ofte før ville få en god fangst af skrubber i nettene. Det var en kold dag ved Vigen, men ingen anede uråd.

Først hen under aften. Hvor blev de af, de unge mænd ? Det var blevet spisetid og bælge mørkt.

I de to hjem i Egebjerg var man ikke mere i tvivl. Der måtte være sket en ulykke.

Familien Hyldgaard havde telefon, og der blev ringet alarm til Falck i Skive.

Falck kom omgående og eftersøgningen gik i gang. Store projektører kastede lys ud i mørket over vandet i vigen. En masse mennesker strømmede til, men de kunne ikke gøre megen nytte.

Fra hjemmet kunne Marie og pigerne se og følge det kraftige lys fra eftersøgningen. En isende frygt fyldte hjemmet og bredte sig ud i mørket. Marius var derude og tog del i eftersøgningen. Tanken om at miste endnu én var ubærlig, men i det natsorte, iskolde vand, fandtes intet håb.

Både blev sat i vandet, og hvor det var muligt langs kanten eftersøgte man til fods. Eftersøgningen stod på i 2 dage. Så fandt man båden og ligene af de to mænd. Den unge fisker og hans kammerat, den vordende far, som nu aldrig kom til at opleve sin søn, der blev født d. 22. marts.

Det var en sorgens dag da Falckbilen med de to forulykkede kørte igennem Egebjerg til Skive sygehus.

Ingen kunne med bestemthed sige hvad, der havde forårsaget ulykken, men man var af den opfattelse, at de våde og fyldte net havde givet båden overbalance og tippet de to mænd over bord.

Tunge dage fulgte. To grave blev kastet. Side om side. Et stort følge fulgte, da de to unge mænd fra sognet blev stedt til hvile på Ejsing kirkegård. Først Arne og dagen efter Knud Erik.

Livet gik videre. Årene gik med. Naturen går sin gang, uberørt af det, der hændte den vinterdag i 1952. For os der ikke var her dengang, virker det næsten helt uforståeligt og uvirkeligt at den triste begivenhed fandt sted netop her. Midt i denne skønne natur. Men mange i blandt os husker det stadig og mindes også i dag de to unge mænd.

Hvis vi mennesker forstod bølgerne, tagrør og sivene, kunne de fortælle os mangt og meget om naturens gang og om de mennesker, der gennem tiden har haft deres færden her ved Vigen.

Både muntre og triste historier ville dukke frem af dybet – men hvem forstår vel bølgenes rislen mellem tagrørene og sivenes hvislen i vinden?

Lad os bruge denne sensommer dag til at nyde den skønne natur og snakke og fortælle hinanden om både fortid, nutid og fremtid her ved Sdr. Lem vig.